

батъ, гравленіето, лъжата, гнѣва, лѣкавството, неправдѣта и сѣкое зло. Да почитаме баща си, майка си и свѣщенниците (попове): защото отъ баща си и майка си прѣяхме животъ и воспитаніе (отхраниеніе), а отъ свѣщенниците сѣ просвѣщавамъ: и наставляваме на правъ пѣтъ. Да не събираме много иманіе съ неправдѣта, за да станеме богати и славни, но да събираме съ правдѣта колкото да сѣ прихранимъ. И отъ него да пораздадемъ, за да събиремъ добрини: защото, който нѣма добрини, не ще да види царство небесное. Както дѣма апостолъ Павелъ, братіе не лъжете себе: защото, блѣдниците, гравители, пѣаницыте, сребролюбцыте и неправедните не щѣтъ да видѣтъ царство небесное. За тѣй трѣба да вѣгаме далечъ отъ тѣзи грѣхове и отъ сребролюбіето, което е второ идолослуженіе. И колкото имаме да пораздадемъ отъ него: защото който раздаде ще получи отъ бога за едното сто, както сѣ овѣща (втакса) христосъ и го направи на много челоувѣцы. Ето единъ примѣръ. Нѣкой владика като проповѣдавашъ по харапската земя Евангеліето христово, единъ богатъ харапинъ повѣрвалъ во христа и сѣ кръщалъ. И единъ день като чѣ владиката чи казва, какъ христосъ рекалъ: който раздаде милостыня, ще пріемни отъ бога за едното сто, и ще получи царство небесное, Той отиди и раздади сичкото си имотство, и подиръ неколко време умра. Който остаки единъ сынъ, а богатство не мѣ остаки нищо: защото вѣщи го раздалъ сичкото. Но сынъ мѣ знаеше какъ владиката е причина (себепъ) дѣто раздаде баща мѣ богатството си, да получи отъ бога сто ката, за тѣй отиди харапскій сынъ на сѣдѣта, гдѣто доведи владиката да го сѣди, и искаше отъ него бащиното си иманіе. Тога владиката рече: азъ знамъ какъ богъ е заплатилъ тамо на баща ти сто ката, но той не вѣрваше и искаше богатството отъ владиката. Послѣ рече владиката: да отидеме на гроба мѣ, и да го питаемъ, ако не е зелъ тамо сто ката, азъ да ти ги заплате. И като отидоха на гроба, рече владиката на мертвѣма: заклевамъ те въ божіето име, да кажишь зе ли сто ката богатството, което раздади тѣка? ако е останало нѣщо не заплатено, азъ да го заплате на сына ти. Тога о чѣдо голѣмо! тосъ часъ мертвѣи стана и рече ясно: колкото раздадохъ, за едното сто ката прѣяхъ отъ бога, и получихъ царство небесное. Тога сичкій народъ колкото вѣше тамо, зачѣдихася прославиха бога и викаха господи помилѣй. Ето какъ сѣ изпълнило оново пророчество, което вѣше предрекалъ давидъ предъ толко години „вѣренъ господъ во всѣхъ словесѣхъ своихъ“ и пакъ „блаженъ разумѣвай на нища и убога, въ день лютъ избавитъ его господъ.“ Блазѣ на тогова челоувѣка, който самъ ходи да нагледѣ сиромасыте, и не чака да мѣ искатъ тѣ. Както свѣтливото слънце, не чака да мѣ сѣ